

ΛΟΓΟΥ ΧΑΡΙΝ

Mαθαίνω ότι τις πρώτες μέρες του Απρίλη στο «Σπίτι του συγγραφέα», στην Πάρο, το Κέντρο Ευρωπαϊκής Λογοτεχνικής Μετάφρασης διοργανώνει συνάντηση μεταφραστών με δημοσιογράφους. Είμαι καλεσμένη. Κάποιος αστειεύεται: «Δηλαδή θα συναντηθείς με τον εαυτό σου».

Δουλεύω χρόνια σαν μεταφραστρία, ακόμα περισσότερα σαν δημοσιογράφος και δεν είδα αντές τις δύο ιδιότητες να συναντιούνται, παρά μονάχα στον χώρο της διαμεσολάθησης. Και στον χώρο μιας μικρής ενοχής. Γιατί ακόμα και σήμερα, που τόσα έχουν αλλάξει στον τρόπο με τον οποίο αντιμετωπίζεται από τους ανδρώντος του Βιβλίου η άχαρη και ελάχιστα ανταποδοτική μεταφραστική εργασία, ο μεταφραστής παραμένει, εν πολλοίς, στη σκάλα και γιατί εγώ που ξέρω, κι εγώ που μπορώ, δεν έχω συμβάλει αρκετά, ώστε να μεταβάλω κάπως τη συνθήκη.

Έχουν πέρασει κοντά δέκα χρόνια από τότε που η Μαρία Παπαδήμα, η εξαιρετική μεταφράστρια του συνόλου του έργου του Φερνάντο Πεδρά στα ελληνικά (στις εκδόσεις «Εξαντας», από τις οποίες πρόσφατα κυκλοφόρησε ο δεύτερος τόμος του «Βιβλίου της αντισυχίας») διατύπωνε μερικές εύστοχες παραπτήσεις για την κριτική της μετάφρασης. Δεν είχαν δει τότε το φως της δημοσιότητας λάνθαναν στα «εισερχόμενα» της αλληλογραφίας μου, αναξιοποίησες. Πέφτοντας πάνω τις τυχαία πριν από μερικές μέρες, σε μια προσπάθεια να ξεκαθαρίσω τους όγκους πλεκτρονικών επιστολών που υσερώνεα από αδυναμία αποχωρισμού, είδα ότι 1-σχύνων ακόμη στο ακέραιο. Είπα, λοιπόν, ότι θα άξει να αναπαραχθών, και ίωσας κάπως να χρησιμεύσουν στη συνάντηση της Πάρου.

«**Πολύ** συνάντηση μεταφραστής, χωρίς τη μεσολάθηση του οποίου το δεδομένο έργο θα πάτα ανύπαρκτο στη δεδομένη γλώσσα, δεν κατονομάζεται καν», σημειώνει η Μαρία Παπαδήμα, σχολιάζοντας την αμπλανία της κριτικής βιβλίου απέναντι στη μετάφραση: «κάποιες φορές το όνομά του αναφέρεται για λόγους τοπικούς μαζί με τον τίτλο του έργου, τον εκδότη και τον αριθμό σελίδων, και πολύ σπανιότερα βλέπει το έργο του να αξιολογείται, με συνοπτικές βέβαια διαδικασίες, που συνοδεύονται συνήθως από απαράβιλλη προχειρόπτη και ευκολία και συνήθως παντελή έλλειψη επιχειρηματολογίας. Επιτρέπει η απονομή επιδέντων: εξαιρετική, πολύ ωραία, καλή, κακή ή απαράδεκτη, εν ειδεί αιφορισμών που αφορούν κυρίως, και συνήθως αποκλειστικά, τη γλώσσα των μεταφρασμένου κειμένου και όχι την ίδια τη μεταφραστική πράξη και το αποτέλεσμά

της, και οι οποίοι ουδόλως θεμελιώνονται».

Άλλες φορές, επομένωνε η Μ. Παπαδήμα, ο «κριτικός» «καταφεύγει σε ρήσεις κενές νοημάτων ή φράσεις ανώδυνες και αμήκανες», του τύπου: «Η μετάφραση της /του... μας έκανε να επικοινωνίσουμε μέτα με τον εύστροφο και βιφρολικό λόγο του κειμένου». Ο μεταφραστής φαίνεται να έφερε εις πέρας το καθηκόν του «πορθμία», όπως συχνά χαρακτηρίζεται, που ενώνει τις δύο οχθες, τη γλώσσα-πηγή και τη γλώσσα-στόχο, εφόσον κατάφερε να επιδώσει (πώς άραγε;) το μάνυμα (ποιο ακριβώς;) του συγγραφέα στον αναγνώστη», γράφει η Μ. Παπαδήμα. «Οι ρησεις αυτές δεν δηλώνουν τύποια περισσότερο παρά την αμπλανία ή την άγνοια του κριτικού, την καλή του όμως πρόθεση να μην αφήσει αιφράβεντο αυτόν τον άσκον και κακοπληρωμένο εργάτη των γλωσσών που είναι ο μεταφραστής. Εξάλλου και το πνεύμα των καιρών ευνοεί τη μνεία του μεταφραστή και τη βαθμολογία του».

Κι ύστερα, η μεταφράστρια προτείνει ένα ερωτηματολόγιο, που δια μπορύσει να λειτουργήσει ως πινέλια της κριτικής της μετάφρασης: «—Τι θα πρέπει να λαμβάνεται υπόψη στην κριτική της μετάφρασης;

Οπωσδήποτε το αποτέλεσμα, αλλά σε καμία περίπτωση αποκομμένο από τη διαδικασία και το έργο από το οποίο προέλθε. Ο κριτικός οφείλει να γνωρίζει επαρκώς την συγγραφέα, τις ιδιομορφίες της γραφής και της θεματολογίας του και τη δέση του συγκεκριμένου κειμένου στο σύνολο του έργου του.

—**Ποια** είναι τα γνωρίσματα μιας επιτυχημένης μετάφρασης;

Η γλαφυρότητα ενός μεταφρασμένου κειμένου και η απρόσκοπη πρόσβαση σε αυτό δεν συνηθίζονται πάντα την επιτυχία του εγχειρήματος. Η μετάφραση δεν πρέπει να μετατρέπει ένα ιδιότυπο, δύσκολο ή δισπρόσιτο ως προς τη σύνταξη ή το λεξιλογίο πρωτότυπο σε ένα ευαίσγυντο μεταφρασμένο κείμενο ή το αντίθετο. Γι' αυτό, οι οποίοι χαρακτηρίζονται συνοδεύοντα τη μετάφραση θα πρέπει να αιπολογούνται επαρκώς.

—**Είναι** απαραίτητη, και για ποιους λόγους, η κριτική της μετάφρασης;

Ναι, εφόσον δεν πεφτει στην παγίδα των μονολεκτικών αξιολογήσεων και της κοινοποίας. Η ανάπτυξη ενός προβληματισμού και ενός καλοπροσερτου και θεμελιωμένου διαλόγου γύρω από τη μετάφραση θα ενασθιθηποιούσε επωφελώς οσούς εμπλέκονται στη διαδικασία αυτή, ήτοι μεταφραστές, εκδότες και κριτικούς.

Ενδιαφέροντα όλα αυτά. Ας (ξανά) συζητηθούν,

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΣΧΙΝΑ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ξεφυλλιζόντας...
με τον Βαγγέλη Χατζηβασιλείου

Παναγώτης Μέντης:
«Το απροστάτευτο», της Λίνας Πανταλή

Καλλιέργεια Σκόνης: «δ. Το σημείο
φωγής», του Γ. Κοροπούλη

Gérard Genette: «Σχήματα III.
Ο λόγος της αφήγησης. Λογίμω
μεθοδολογίας και άλλα κείμενα»,
του Βαγγέλη Αθανασοπούλου

Ιντερνεδίο: «Από το e-mail στο ψεύτιλα»,
του Ανδρέα Παπά

Βασίλης Αμανατίδης: «Ο σκιώτης τη
Χάρυβδης, του Κωνσταντίνου Ματσού

Σελίνη: «Ταξίδι στην άκη της νήστας»,
του Χάρη Ε. Ράπτη

Walter Laqueur: «The last days of
Europe: Epitaph for an Old Continent»
του Βασιλή Καπετανιάννη

Ντειβιντ Χάρβεϊ:
«Νεοφιλελευθερισμός. Ιστορία και
Παρόν», του Γιώργου Σιακαντάρη

Γράμμα από τη Νέα Υόρκη,
της Κωνσταντίνα Γιαννούδησου

ΑΦΙΕΡΩΜΑ: ΣΙΜΟΝ
ΝΤΕ ΜΠΟΒΟΥΑΡ

«Με το πάθος της ελευθερίας»,
της Κατερίνας Σχινά

«Η κριτική στη γνωμακία αλλοτριώση»
της Julia Kristeva
(μετάφραση: Κατερίνα Σχινά)

«Ξεφυλλιζόντας τα βιβλία της»,
της Κατερίνας Σχινά

Δημ. Φύλιππης (επιμ.): «1936, Ελλάς
και Ισπανία», του Στάντη P. Αποστολίδη

Lord Russel of Liverpool: «Η μάστιγος των ναζιστών», του Φοίβου Οικονομίδη

Μάνος Στεφανίδης: «Μια Ιστορία
της Ζωγραφικής. Από το Βυζάντιο στη
Αναγέννηση και από τους Ιμπρεσιονιστές
του Πικάσο», του Μάνου Δούκα

Βιβλιογραφίες: από τους Νίκο Ντόκι
και Βασιλή Κ. Καλαμαρά

Θαμμένοι σε λέξεις: «Οι κυβερνήτες
των φραγκεών», της Μαρίας Μήτσορα
(επιμέλεια: Μισέλ Φάρις)